

III

КОКОШКАТА.

Пенчо былъ доста честитъ, защото баща му го много обичалъ, и всякога ся обхождалъ съ него твърдъ нѣжно и благоразумно; но Пенчо былъ момче което лесно и много ся сърдяло. Инакъ то было прилѣжателно и баща му никога не испущалъ случай да го награждава за прилѣжаніето му.

Като забѣлѣжилъ че той обича цвѣтята, баща му ся воспользувалъ отъ това, за да му достави ново удоволствие.

Веднѣжъ доволенъ отъ доброто напръднованіе на Пенча въ ученіето, баща му го помиривалъ и му казалъ: „За туй дѣто мя правишь да ся радувамъ за твоето прилѣжаніе, то и азъ отъ своиъ странж щета направа да ся зарадвашь съ едно хубаво нѣщо.“ Подиръ малко той го въвелъ въ градинѣтъ, завежда го тамо къдѣ къшкѣтъ и му показва едно хубаво мѣстце, прѣградено съ хубавы прѣчки и му